

Robert Christensen: På venstres vegne skal jeg meddele, at vi i forrige folketings-samling var med til at vedtage loven om arbejdsløshedsunderstøttelse, og at vi i denne samling har vedtaget loven om mobilitetsfremmende ydelser. Vi mener såvel i dag som dengang, at det, vi vedtog, var rigtigt, og vi er derfor ikke i stand til at medvirke til det foreliggende forslag.

Erik Hansen (Ålborg amt): Vi har gentagne gange drøftet arbejdsmarkedslovgivningen her i tinget og forbedret den gang på gang. En af de ting, jeg synes man skal være opmærksom på, når man står med et forslag til folketingsbeslutning som dette, er, at da man i 1957 bevilgede midler efter en skabelon som denne, stod vi med en understøttelse, der svarede til 50 pct. af normalindkomsten. Efter den ændrede lovgivning om arbejdsløshedsunderstøttelse står vi nu med en dækning op til 80 pct.

Men også på anden måde er der noget, der er værd at tænke på, nemlig at ved sammenligning med den solidaritet, som vort samfund udviser over for dem, som står uden beskæftigelse, kan vi i høj grad måle os med de lande omkring os, som vi til daglig sammenligner os med. Ingen har vel overhovedet en arbejdsløshedslovgivning, der udviser større solidaritet med dem, der er uden beskæftigelse, end vi har her i landet. Jeg er meget vel opmærksom på, at når man står uden beskæftigelse og må nøjes med den levestandard, der kan skabes ud fra 80 pct. af normalindtægten inden for fagområdet, er denne levestandard i høj grad utilfredsstillende. Men jeg vil alligevel gerne sige, at det, man på dette område har nået, også giver os økonomiske begrænsninger i retning af, hvad vi kan gå videre til.

Med disse bemærkninger skal jeg sige, at det radikale venstre ikke kan støtte forslaget til folketingsbeslutning.

Villy Christensen: Hr. formand, jeg vil gerne spørge: er mødet hævet?

Tredje næstformand (From): Hvad mener det ærede medlem?

Villy Christensen: Jeg ser ingen folk her i salen.

Tredje næstformand (From): Ønsker det ærede medlem at fortsætte?

Villy Christensen: Ja tak.

Tredje næstformand (From): Vær så god.

Villy Christensen: Jeg håber ikke, det er udtryk for en hån imod den gruppe, dette forslag drejer sig om, at folk ikke er mere interesseret.

Man taler om en ekstra uges understøttelse til folk, der har gået arbejdsledige i mere end 30 dage. Det er jo kedeligt, ja, nærmest tragisk i et land, som forsøger at udråbe sig som et foregangsland, et velfærdssamfund. Jeg vil spørge: et velfærdssamfund for hvem? Det er det ikke for den gruppe borgere, som går arbejdsledige, og hvoraf en stor gruppe må klare sig for 450 kr. om ugen, og det endda før skatten er trukket.

Det er især tragisk, at en større gruppe arbejdsledige findes inden for byggesektoren, for borgerne råber på boliger, selvfølgelig boliger, der kan betales, og hvor finansieringen ikke tager over halvdelen. Der er stor mangel på skolebyggeri, hospitaler, plejehjem, børnehaver og vuggestuer og deslige. Samtidig skriver aviserne, at kreditstramning vil give byggekaos. Byggefirmaer vil krakke i hundredvis, og mange bliver arbejdsledige. Ja, i Nordjylland har vi for øjeblikket en ledighed i byggefagene på imellem 10 og 32 pct. Deraf topper murerne med de 32 pct., snedkerne og tømrerne har 10 pct. og arbejdsmændene 12 pct.

Vores regering siger, at vi skal have balance i vores økonomiske situation, vi skal have en større eksport, et mindre forbrug og en større opsparing. Man må altså undskyldes — det er muligt, det er mig, der er noget galt med, men jeg forstår altså ikke denne regerings politik, hvis det er dens mening at afhjælpe dette lands dårlige økonomiske situation. Jeg må indrømme, jeg har kun gået i en skole med 2 klasser og ellers høstet mine erfaringer fra det praktiske liv. Men de praktiske erfaringer har jeg hentet fra mit 11. år, og de har altid sagt mig, at boligen er en livsnødvendighed og ikke en luksus, ikke i vores klimatiske forhold. Hospitaler og plejehjem er en menneskeret, bør-